

CASA GENERALULUI LAHOVARY DIN STRADA LUSTRULUI NR. 5*

Petru Mortu, Răzvan Barbeli **

Keywords: Ion Mincu, Paris, École des Beaux-Arts, Lahovary House, Romanian architecture.

Abstract: Just returned from Paris where he had received the Architect Title from the „École des Beaux-Arts”, Ion Mincu was asked by Colonel Jacques Lahovary to build a house in a „Romanian style”. Various authors who studied the life and work of the architect assign as a complete work of Mincu the house from Number 5, Ion Movilă Street, seeking the ambitions of the volume composition and the functional solutions. Detailed bibliographic research shows that Mincu works on an existing building, bringing substantial changes especially to the main façade, combining in a personal manner elements inspired from the old Romanian architecture.

Cuvinte cheie: Ion Mincu, Paris, École des Beaux-Arts, casa Lahovary, stil neo-românesc.

Rezumat: Întors de la Paris unde obținuse titlul de arhitect la École des Beaux-Arts, Ion Mincu este solicitat de colonelul Jacques Lahovary pentru construirea unei case „în stil românesc”. Numeroși autori care au studiat viața și opera acestui arhitect afirmă că această casă este opera integrală a arhitectului, căutând veleități ale compoziției volumetrice și ale soluțiilor funcționale. Cercetări detaliate arată că Mincu a lucrat pe o clădire existentă, aducând schimbări importante, în special la nivelul fațadei principale, combinând într-o manieră personală elementele inspirate din vechea arhitectură românească.

Renașterea culturală românească începută încă din primele decenii ale secolului al XIX-lea aduce cu sine nevoia afirmării identității naționale în mai toate artele. Arhitectura s-a aflat în prim plan în această încercare, poate și datorită capacității sale de a exprima această identitate. Ambițiile individuale de reprezentare, care se regăsesc în societatea bucureșteană cu o maximă intensitate, perpetuează tradițiile eclecticice împământenite, amânând până către sfârșitul veacului manifestări constructive în care este surprins specificul național. Bucureștiul acelor epoci este o capitală cosmopolită cu o arhitectura în care se simt influențele academismului școlii de bele-arte din Paris, ale clasicismului sau ale altor curente apreciate în Europa Occidentală. Acest eclecticism caracteristic capitalei este plastic surprins de Mihail Caffé: „... frontonul curb și fragmentat cu ogiva și crenelurile neogotice, cu arcul turtit al stilului Tudor, cu acoperișul și lucarnele arhitecturale ale Renașterii Franceze, atlantii, cupidonii și cariatidele pompierismului și chiar, pe ici pe colo, faianțele italienești, maure sau olandeze”¹. Într-un astfel de mediu construit, personalitățile vremii îndemneau arhitecții să impună stilul românesc și nu oricum, ci bazat pe studierea atentă a monumentelor românești rămase din trecut, prin utilizarea de „citate” și nu de pastişe, urmărind îndemnul lui Alexandru Odobescu care spunea: „studiați rămășițele oricât ar fi ele de mărunte ale producțiunii artistice din trecut și faceți dintr-însele sorgintea unei arte mărețe...nu pierdeți nici o ocaziune de-a a vă folosi de elementele artistice ce vă prezintă monumentele românești rămase din vechime, dar prefăceți-le, schimbați-le, dezvoltăți-le ...”²

Primul arhitect care va da curs acestui îndemn și va construi în noul spirit se naște la Focșani³, devine inginer de poduri și șosele în 1875 și obține în 1884 diploma de arhitect la *École des Beaux-Arts* din Paris.

* Comunicare susținută în cadrul simpozionului *Arhitectură. Restaurare. Arheologie* în anul 2007 (ARA/8).

** Petru Mortu: Catedra de Conservare și Restaurare, Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”, București; Răzvan Barbeli: Sc. Graphtech SRL.

¹ Caffé 1970, p. 8.

² Odobescu 1955, p. 83, *apud* Caffé 1970, p. 9-10.

³ Data este una controversată. Nicolae Petrașcu menționează anul 1852 (ziua 22 februarie 1852 este înscrisă pe fișa de elev la École de Beaux-Arts din Paris), contestat însă de fiica arhitectului Maria Mincu Băbeanu care înaintea anul 1851. Controverse există și cu privire la locul de naștere care după Mihai Sorin Rădulescu nu ar fi Focșaniul ci Târgoviște (vezi Rădulescu 2005, p. 11-32).